

УДК 82-312.9
М90

© 2013 by Scholastic Inc. Усі права збережено.

Оригінальне видання опубліковано Scholastic Inc., видавцями з 1920 року.

«Scholastic», «Spirit animals» та супровідні логотипи

є торговими марками Scholastic Inc.

Ілюстрація карти Michael Walton

Дизайн книги Charice Silverman

Серія «Звіродухи»

Мулл Б.

М90 Звіродухи. Народжені вільними / Брендон Мулл. — Х.:
Видавництво «Ранок», 2017. — 208 с.

ISBN 978-617-09-3234-1

Один спалах — та життя чотирьох дітей із різних куточків Ердасу змінюється назавжди: відтепер вони поєднані зі звіродухами. Таке поєднання відкриває нездоланну силу та велику відповідальність, особливо, якщо твоя тварина — легендарний дух Полеглої Четвірки. Але чому легенда повернулась саме зараз?

Важка місія лягає на юнацькі плечі Конора, Абеке, Мейлін та Роллана: вони повинні врятувати світ від темної сили, що знищує все на своєму шляху. І зробити це можна тільки із допомогою вірних супутників — звіродухів.

Відкрий захопливий світ Ердас разом із відважними героями та їхніми звіродухами!

УДК 82-312.9

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-3234-1

© Scholastic Inc., 2013

© Святенко Д. П., переклад, 2017

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2017

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

БРИГГАН

Якби Коно́р мав ви́бір, він не витра́чав би найважли́віший день наро́дження у сво́єму житті на те, щоб до́помогти Деві́ну Трансві́ку одягну́тися. Пrawdę ка́жучи, він би взага́лі не погоди́вся допома́гати Деві́ну Трансві́ку робити будь-що.

Але Деві́н був старши́м си́ном Ерика, гра́фа Трансві́ка, а Коно́р — треті́м си́ном Фе́нрея, пасту́ха. Фе́нрей заборгу́вав гра́фу, і Коно́р відпра́цьовував борг як слуга Деві́на. До́мовлені́сть вступила в дію по́над рік тому́ й ма́ла тривати ще при́наймні два ро́ки.

Коно́рові треба́ було пра́вильно засти́бнути ко́жну му́дровану пря́жку на спи́ні пальта́ Деві́на, іна́кше там утво́ряться збо́рки, і поті́м йому́ будуть нага́дувати про це ще кі́лька тижні́в. Вишу́каний ма́теріал був краси́вий, але не надто пра́ктичний. Коно́р знав, що якби вони потра́пили в бу́рю, то Деві́н волі́в би одягну́ти просту́ й наді́йну куртку. І на́певно, без жо́дних засти́бок. Та́ку, що спра́вді мо́гла б його́ зі́гріти.

— Ти ще до́вго там будеш вовту́зитись? — роздра́товано спи́тав Деві́н.

— Виба́чте за затри́мку, мі́лорде, — відпові́в Коно́р. — Тут соро́к ві́сім засти́бок. Я тільки́ на соро́ковій.

— І скільки ще днів це займе? Так я й зістарітись устигну, а може, й померти! Та й загалом, звідки ти знаєш, скільки їх там? Вигадуєш на ходу?

Конор стримався й не став грубіянити. Він ріс, рахуючи овець, і вже напевно знав арифметику значно краще за Девіна. Але суперечки з паничем навряд чи були варті тих проблем, що вони могли їх викликати. А Девін, мов навмисно, його дразнив.

— Це всього лиш моє припущення.

Цієї миті двері відчинились і до кімнати влетів Доусон, молодший брат Девіна.

— Ти ще й досі вдягаєшся, Девіне?

— Я не винен, — повагом відповів Девін. — Це Конор дрімає на ходу.

Конор лише зиркнув на Доусона. Що раніше він закінчить із застібками, то швидше підготується й сам.

— І як це Конор міг заснути? — хмикнув Доусон. — Ти, брате, весь час вигадуєш щось цікаве.

Конор стримав усмішку. Доусон рідко мовчав. Частенько він набридав, але іноді міг бути й доволі кумедним.

— Я не сплю.

— Ти ще не закінчив? — невдоволено спитав Девін. — Скільки там залишилось?

— П'ять, — кинув Конор, хоча спершу хотів сказати «двадцять».

— Девіне, ти гадаєш, що зможеш викликати звіродуха? — запитав Доусон.

— А чом би й ні, — відповів Девін. — Дід викликав мангуста. Батько — рись.

Сьогодні в Трансвіку мала відбутися Церемонія Нектару. Менш ніж за годину місцеві діти, яким цього місяця виповнилось одинадцять, спробують викликати звіродуха. Конор знав, що деякі родини частіше

за інших уміли встановити зв'язок зі світом тварин. Утім, виклик звіродуха ніколи не був гарантований. Це не залежало від того, до якої родини ти належиш.

Лише троє дітей мали сьогодні випити Нектар, і шанси на успіх у кожного з них були однакові. Певна річ, марно було заздалегідь хвалитися, допоки все не відбулося.

— Як тобі здається, яку тварину ти отримаєш? — знову спитав Доусон.

— Хто його знає, — знизав плечима Девін. — А ти як гадаєш?

— Мабуть, це буде... бурундук, — висловив здогад Доусон.

Девін кинувся в бік брата, але той, гигочучи, стрімголов помчав собі геть. Доусон був одягнений не так офіційно, як старший брат, і це дозволяло йому рухатися вільно.

Та все ж таки Девін невдовзі впіймав його, схопив і притис до підлоги, усівшись на нього верхи.

— Швидше за все, це буде ведмідь, — сказав Девін, налігши ліктем братові на груди. — Або дикий кіт, як у батька. І перше, що я зроблю — звелю йому скуштувати, який ти на смак.

Конор терпляче чекав. Він не мав права втручатись.

— Ти можеш і взагалі нічого не отримати, — сміливо відповів Доусон.

— Тоді я буду всього лише графом Трансвіка і твоїм паном.

— Не будеш, якщо батько переживе тебе.

— На твоєму місці я б спершу думав, а потім уже говорив, другий сину.

— У такому разі, добре, що я — не ти!

Девін крутнув Доусона за ніс так, що той аж скрикнув. Потім Девін звівся й обтрусив штани:

— Зате в мене ніс не болить.

— Коно́р також питиме Нектар! — крикнув Доусон.— Може, якраз він і викличе звіродуха.

Коно́рові хотілося стати невидимкою. Чи сподівався він викликати звіродуха? Звісно! Хто ж не сподівається? Залишитись без надії неможливо. І хоч ніхто в його родині не зумів викликати звіродуха вже кілька десятків років, від часів якогось маловідомого двоюрідного прадіда, усе ж таки шанси є.

— Так,— Девін засміявся.— Певно, донька коваля теж когось викличе.

— Хтозна,— буркнув Доусон, сідаючи на підлозі й потираючи носа.— Коно́ре, а кого б ти хотів отримати?

Коно́р опу́стив погляд додолу. Та оскільки його питала знатна особа, слід було відповідати:

— Я завжди добре ладнав із собаками. Тому, мабуть, хотів би вівчарку.

— Оце так уява! — засміявся Девін.— Пастух мріє викликати вівчарку.

— Із собакою було б весело,— сказав Доусон.

— Це так буденно,— докинув Девін.— Скільки у вас собак, Коно́ре?

— У моєї родини?.. Було десять, коли я рахував їх востаннє.

— Ти вже давно не бачив своїх рідних? — спитав Доусон.

— Понад півроку,— Коно́р намагався говорити спокійно.

— А вони прийдуть сьогодні?

— Гадаю, постараються. Усе залежить від того, чи зможуть вони вирватися,— Коно́р не хотів показувати свого хвилювання, бо рідня могла й не прийти.

— Оце буде подія для тебе,— пирхнув Девін.—

6 Скільки там застібок іще лишилося?

— Три.

Девін обернувся:

— Не зволікай. Ми вже запізнюємось.

На майдані зібралася сила-силенна народу. Справді, не щодня син великого лорда випробовує долю, шукаючи свого звіродуха. Тому й малі, й дорослі прийшли на цю урочистість. Тут були і прості люди, і поважні пани. Грала музика, з поважним виглядом сюди-туди ходили вояки, рознощик продавав покриті цукром горіхи. Для графа та його сім'ї спорудили трибуну. Конові здалося, що тут відбувається якесь свято. Свято для всіх, окрім нього. День був прохолодний і ясний. Зелені пагорби, де Конон волів би зараз бути, виднілися далеко-далеко за блакитними дахами й димарями Трансвіка.

Конові вже доводилося бувати на кількох церемоніях Нектару. Та він ще не бачив виклику звіродуха, хоч і знав, що це вже бувало на цьому майдані кілька разів за його життя. Церемонії, що їх він бачив, були не надто урочисті. Народу збиралося мало, і на жодній із них не було стільки тварин, як на цій.

Усі були твердо переконані в тому, що присутність різних видів тварин збільшує вірогідність виклику звіродуха. Якщо так, то Девінові напевно має пощастити. Конон бачив тут не тільки чимало свійських тварин, але й клітки, в яких сиділи якісь екзотичні птахи з яскравим пір'ям, загорожу з оленем і лосем, кілька диких котів в укритті, трійку замкнутих бобрів та ще чорного ведмедя, прикутого до стовпа залізним ланцюгом. Там був навіть звір, про якого Конон лише чув різні оповідки, — величезний верблюд із двома кошлатими горбами.

Коно́р рушив до центру майдану, але юрба глядачів збила його з пантелику. Він навіть не знав, куди подіти руки. Чи схрестити їх на грудях, чи нехай лежать собі по боках? І дивлячись на цю величезну кількість люду навколо, Коно́р намагався не забувати, що більшість поглядів зосереджена на Девінові.

Аж раптом він помітив, як йому махає рукою мати. За нею стояли його старші брати й батько. З ними навіть був Вояк — улюблена вівчарка Коно́ра.

Вони таки прийшли! Поява рідних трохи втамувала страх Коно́ра, та водночас пробудила тугу за домівкою: за прогулянками рідними луками, за купанням у річках, за мандрами в гаях. Коно́р завжди займався справжньою роботою на свіжому повітрі: рубав дрова, стриг овець, годував собак. Їхній дім був невеликий, проте затишний, геть не схожий на безконечні, пронизувані всіма вітрами простори графського замку. Коно́р помахав матері у відповідь.

Тим часом майбутній граф Трансвіка прокладав собі шлях до лави, що стояла прямо в центрі майдану. Еббі, донька коваля, уже чекала там на них. Вона сиділа нерухомо, і вигляд у неї був пригнічений. Дівчина одягла своє найкраще вбрання, але воно здавалось сміховинно вбогим порівняно навіть із повсякденними сукнями матері чи сестри Девіна. Коно́р знав, що на тлі Девіна він і сам має надто простий вигляд.

По обидва боки лави стояли двоє членів ордену Зелених Мантий. Коно́р упізнав жінку на ім'я Ісілла — сиве волосся, зібране вгорі в блискучу сітку, відтіняло її бліде обличчя. На плечі в жінки сидів її щиглик — Фрида. Зазвичай саме Ісілла керувала церемонією Нектару. Це вона давала Нектар і обом його братам.

Супутника Ісілли Коно́р не знав. То був високий і худий широкоплечий чоловік, з обвітреним

обличчям, таким самим, як і його мантия. Шкіра чоловіка була темніша, ніж у місцевих мешканців. Швидше за все, він був родом із північно-східної частини Ніло або південно-західного Цонгу й виглядав незвично як для центральної Еури. Його звіра не було видно, але Конор помітив ледь примітне татуювання, більша частина якого була прикрита рукавом. Воно змусило хлопця здригнутись, бо означало, що звіродух незнайомця спав зараз на його руці.

Коли Девін підійшов до лави, Еббі встала й уклонилася. Девін сів і жестом наказав Конорові зробити так само. Конор та Еббі також сіли.

Ісілла підняла руки, щоб заспокоїти юрбу. Незнайомець відступив на крок назад, залишивши її в центрі уваги. «Чому прибув цей чоловік?» — подумав Конор. Зрештою, він вирішив, що незнайомець, як і вся урочистість церемонії, — не що інше, як данина високому статусу Девіна.

— Слухайте, слухайте, добрі люди Трансвіка! — мовила Ісілла гучним голосом. — Перед очима людини та звіра ми зібралися тут сьогодні, щоб узяти участь у найсвятішому ритуалі Ердасу. Коли людина та звір об'єднуються, їхня могутність зростає. Ми прийшли сюди, щоб побачити, чи розкриє Нектар цю велич у комусь із трьох претендентів. Ось вони: лорд Девін Трансвік, Еббі, донька Грола, та Конор, син Фенрея.

Оплески, що залунали після оголошення імені Девіна, заглушили імена двох інших претендентів. Конор намагався зберігати спокій. Якщо він сидітиме тихо й мовчки, усе скоро скінчиться. Девін, як і належало шановній особі, мав пити Нектар першим. Вважалося, що той, хто перший п'є Нектар, швидше за все, й викличе звіродуха.

Ісілла схилилась, щоб підняти флягу, вкриту шкірою з викарбуваними на ній складними візерунками. Вона підняла її над головою, аби показати всім, і відкоркувала напій.

— Девіне Трансвіку, підійди.

Юрба свистіла й аплодувала, коли Девін ішов до Ісілли, а коли та притисла палець до вуст, усі зазмерли. Девін схилив коліно перед Ісіллою — жест, який Конору рідко коли доводилось бачити від графського спадкоємця. Знать Еури схиляла коліно тільки перед могутнішими за себе. І тільки Зелені Мантиї не схилялись ні перед ким.

— Випий Нектар Нінані.

Конор не міг упоратися з хвилюванням, коли фляга торкнулася губ Девіна. Мабуть, зараз він уперше в житті стане свідком виклику звіродуха з небуття! Хіба ж може Нектар не подіяти, коли довкола стільки тварин! «Що ж це буде за звір?»

Девін ковтнув напій. Ісілла відступила назад. На майдані запанувала мертва тиша. Юний лорд заплющив очі й звів обличчя до неба. Пройшла мить. Іще одна мить. Хтось кашлянув. Нічого незвичного не відбувалось. Спантичений, Девін озирнувся довкола.

Конор чув, що звіродух або приходить одразу ж після проби Нектару, або не приходить ніколи. Тим часом Девін встав і пішов по колу, ще раз розгублено озирнувся навкруги. Ні, жодних ознак присутності чогось незвичного поблизу нього. Юрба почала перешіптуватись.

Ісілла трохи повагалась, а потім повернулася в бік трибуни. Конор простежив за її поглядом: граф похмуро сидів на своєму троні, його рись була поруч. Попри те, що граф зміг викликати звіродуха, він вирішив не носити зелену мантию.

Тоді Ісілла обернулася до чужинця в зеленій мантиї, і той ледь помітно кивнув.

— Дякую тобі, Девіне,— співучо мовила Ісілла.— Еббі, донько Грола, підійди.

Схоже, Девінові стало погано. Його очі були порожні, а постать виказувала приниження. Він крадькома глянув на батька й опустив голову. Коли ж він знову звів очі, його погляд став твердий — він зумів перетворити сором на лють. Конор відвернувся. Краще якийсь час не дивитись на Девіна.

Еббі випила Нектар, але, як Конор і очікував, нічого не відбулося, і дівчина повернулася до лави.

— Коноре, сину Фенрея, підійди.

Почувши своє ім'я, Конор нервово здригнувся. Якщо вже Девінові не вдалося викликати звіродуха, то чи є в нього бодай один шанс! А втім, усе може бути. Іще ніколи в житті він не відчував на собі так багато поглядів. Звівшись на ноги, Конор спробував не зважати на юрбу, зосередившись лише на Ісіллі. Однак це виходило не надто добре.

Гаразд, якщо вже нічого іншого не лишається, то треба хоч спробувати той Нектар на смак! Старший брат казав, що він схожий на прокисле козяче молоко, але ж Воллес любив покепкувати. Другий брат, Гаррин, казав, що Нектар нагадує яблучний сидр. Конор облизнув губи. Зрештою, яким би не був на смак Нектар, а скуштувавши його, він перестане бути дитиною.

Конор став навколішки перед Ісіллою. Вона глянула на нього згори вниз із дивною посмішкою і з прихованою цікавістю в очах. Чи дивилась вона так само й на інших учасників церемонії?

— Випий Нектар Нінані.

Конор доторкнувся вустами до запропонованої фляги. Нектар був густий, немов сироп, і неймовірно